„Danskeren",

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

Udgivet af
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

Juli. — 31 Dage.

29 S.	7. S. e. H. Tih. G.T.: Rom. 6,19-23, Mark. 8,1-9. N.T.: Ap. G. 14, 8-23, Matth. 5, 24-31.
30 M.	
31 Ti.	

August. — 31 Dage.

Første Kvarter d. 3. Kl. 0,1 Eftm.
Fuldmaane d. 10. Kl. 4,46 —
Sidste Kvarter d. 17. Kl. 7,0 Form.
Nymaane d. 24. Kl. 11,8 Eftm.

1 O.	„Hvad jeg siger Eder i Mørket, det taler i Lyset. Og hvad der siges Eder i Øret, det prædiker paa Tagene."
2 To	
3 F.	
4 L.	
5 S.	8. S. e. H. Tih. G.T.: Rom.6,19-23, Mark. 8,1-9. N.T.: Ap.G. 14, 8-23, Matth. 10, 24-31.
6 M.	
7 Ti.	„Alle have jo syndet og dem fattes Ære for Gud, og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus."
8 O.	
9 To	
10 F.	
11 L.	
12 S.	9. S. e. H. Tih. G.T.: 1 Kor. 10,6-13, Luk.16,1-9. N.T.: 2 Tim.1,3-14, Luk.12,32-48.
13 M.	
14 Ti.	
15 O.	„Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt, som man jo skal faa at vide."
16 To	
17 F.	
18 L.	

„Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie fra Retfærdighen.

Hvad havde I dog for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu skamme eder? Thi Enden derpaa er Døden. Men nu I ere frigjorte fra Synden og bleven Guds Tjenere, have I Frugt deraf for eder til Helliggørelse, og Enden er et evigt Liv.

Thi Syndens Sold er Døden; men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre."

Rom. 6, 20—23.

Lader os ikke glemme det større over det mindre, men heller ikke foragte det mindre for det størres Skyld.

(H. Wergeland).

Missionen og den kinesiske Krise.

At dømme efter de mange Beretninger, som stedse indløber, angaaende Mord paa saavel kristne Missionærer som indfødte Kristne i Kina, vil det nordlige Kina, i hvert Fald for en Tid, blive omtrent „renset" for Kristendommen. Muligvis vil der endda hengaa forholdsvis lange Tider, inden Missionen atter kan komme i Blomst.

Det ser i hvert Fald saa ud for Øieblikket, at paa Grund af de i Krisen interesserede Magters indbyrdes Skinsyge, vil det Blod, der allerede raaber fra Jorden, faa Lov til at raabe længe.

Dog — den Ting har den kristne Kirke oplevet før, og den vil ikke ræddes eller ængstes med Hensyn til sin endelige Sejr. Over Kirkens hele Arbejde, som navnlig over dens Mission blandt Hedningerne, lyser de Ord med rolig, stærk, uudslukkelig Glans: Se, jeg er med eder alle Dage, indtil Verdens Ende. Og Gang paa Gang melder Kirkens Historie om, at Blod blev udgydt for Kristi Evangeliums Skyld — men hvem kan nævne et eneste Martyrium, hvem kan pege paa en eneste blodvædet Plet Jord, uden at der ogsaa maa tilføjes: det Martyrblod blev hævnet — som Gud hævner — med en uimodstaaelig Kærlighedens Gengældelse.

Thi det er Kristendommens Syn paa Martyrblodet, som det er hele Kristendommens Indhold: Naade, uforskyldt Naade til Syndere. Og al sand kristelig Mission, den, som udgaar fra Herrens hellige almindelige Kirke, maa — maa bæres frem af denne Aand: Naade, uforskyldt Naade, til Morderne som til os.

Men er det da i Kristendommens Navn, at der nu samles Hær paa Hær i Kina til blodig Hævn over de uvidende, opfanatiserede Mordere? Ingenlunde.

Man kan vel i det højeste sige, at det sker i en fra den kristelige Aandsmagt oprunden Civilisations Navn. Og det bliver saa endda et Spørgsmaal, om den Civilisation, efter det Udslag, den giver sig i Kina, kan regnes for andet end en afskaaren Kvist af Guds Rige, det Træ, hvis Grene har bredt sig ud, saaledes at Fuglene bygger Rede derunder.

En afskaaren Kvist — saaledes arter den moderne Civilisation med al sin ydre Kristelighed sig mere og mere. De samme Statsmænd, som i Religionens Navn kræver Hedningernes Død for Missionærernes Død, er ellers ikke særlig kristelige i Politikens Handel og Vandel. Og Diplomaternes Liv i Fremmedbyerne, i Samkvem med mange vanslægtede hvide, der ved deres Gerninger overfor Hedningerne kun altfor ofte bærer Skam over Kristennavnet, plejer at være en af de mange Anstødsstene for Missionærernes Omvendelsesprædiken til Hedningerne.

Det er en højlydt Klage, der aarlig frembringes fra saa godt som alle Missionsmarker, hvor Sømanden, Handelsmanden og Konsulen er fulgt i Missionærernes Spor, at netop de hvide Ikke-Missionærers usle Eksempel, er Missionsarbejdets væsenligste Hindring.

Her ligger da aabenbart den aller vanskeligste Opgave for den missionerende Kirke uløst — og mere end det, her truer den alvorligste Fare al Hedningemissions Velsignelse, at den i vore Dage er bleven altfor nøje forbunden med og i Griskhed benyttet af den verdslige Kulturs Diplomatbegreber.

Den verdslige Kultur kræver, at Staten maa beskytte sine Borgere i Fremmedland, ogsaa saadanne Borgere, som er dragne ud i Kristi Evangeliums Ærinde.

Men den kristne Kirke er i sine Missionsbestræbelser bedst tjent med, at Staten ikke kræver nogen Beskyttelsesret, ikke kræver Blod for Blod, Tand for Tand. Thi sligt er slet ikke Kristendom — og til yderligere Bevis henvises blot til Kirkens Historie, hvor det viser sig, at Martyrblodet — det af Mennesker: Diplomater, Generaler, Soldater og Regenter uhævnede Martyrblod — er Kirkens Udsæd.

Saaledes skal da Stat og Diplomati nu om Dage faa Lov til at hævne Martyrerne — og saa derved faa Lov til at borttage Blodets Velsignelse. Kan en Hedning nu om Dage overbevises om Kristendommens Sandhed ved at se Missionærerne i Tro og Frimodighed lide Martyrdøden, naar han ved, at om nogle Dage rykker der et helt Regiment Soldater ud til Martyrstedet for at tage blodig Hævn?

Vil Hedningen ikke meget snarere — og fra sit Synspunkt med Rette — sige, at Missionæren er en godtroende Fanatiker, der prædiker et Evangelium, som hans Landsmænd ler ad? Eller at Missionæren var kun en modig Hykler, som skulde bane Vej for de hvides Svig og Sværd — men ikke for Sjælenes Frelse, hvorom han prædikede.

Just den „civiliserede" Verden burde være saa human, at den kunde sætte sig ind i den ret menneskelige Tankegang hos Hedningerne, at det kan neppe hænge rigtig sammen med de hvides Tro paa deres Gud, siden de dog stedse skal slaa paa Sværdet, for at skaffe Missionærerne Respekt.

Ak, desværre er Missionens hellige, herlige Sag, den, for hvilken den ene af Fyrsterne i Israel efter den anden er falden i Tidernes Løb, nu bleven saa forplumret ved Diplomatiets civiliserede Indgreb, at der knapt kan øjnes nogen Udvej — uden de to, der med det samme vilde tage Kristennavnet fra Kirken: enten at holde op med al Mission, eller at gaa paa Akkord med Verdensmagten.

I første Fald blev dog Kristi Riges Sag ikke forplumret for Hedningernes Øjne; men Kirken faldt saa tilbage i Død.

I andet Fald blev Sagen netop forplumret og ophørte med at være Kristi Riges Sag.

Gud ske Lov; det er ikke kommen saa vidt endnu, heller ikke i Kina, hvor den sidste Udvej desværre er bleven benyttet meget, fordi Kina er et attraaværdigt Handelsomraade.

Det nytter ikke at ville knibe Øjnene til paa dette Punkt.

Man maa endelig ikke tro, at det er for Missionærernes Skyld, at Magterne nu flokkes som Gribbe om det kinesiske Bytte. Nej! Missionærernes Farer er kun den for de indbyrdes skinsyge Magter overmaade velkomne Anledning til at faa Greb i Kinas Rigdomme.

Underligt som der stedse opdukker gamle Farer under nye Former for Guds Rige paa Jorden.

Nu er „Hedningemissionen", den Sag, der for et Aarhundrede siden kun kendtes og elskedes af nogle faa i England, Danmark, og for Tysklands Vedkommende i Halle og Hernhut, bleven saa mægtig og anerkendt i „Kristenheden", at den verdslige Arm og det civilisatoriske Hoved kan begynde at øde Herrens velsignede Gerning.

Men saa vist, som det kun er en gammel Fare under ny Form for Kirken, bør ogsaa alle sande Kristne bede Kirkens Herre om atter at afvende Babels Overmod og bevare sin Kirke ubesmittet af Verden.

Man maa som Kristen bede den Bøn til Gud, som hin hellige Skare gjorde for nogle Aar tilbage i London, da der kom Bud om, at nogle af de under "Church Missionary Society" hørende Missionærer samt deres Familier var blevne Martyrer.

Da bad man om, at Gud vilde velsigne Blodet som Udsæd — og den Bøn blev hørt. Men tillige bad man den engelske Regering om ikke at „hævne" Martyrernes Blod efter den ikke-kristelige Sætning: Tand for Tand, Liv for Liv.

Lad saa Verdenshumaniteten, der oprindelig har sin Rod i Kristendommens Morallov, men nu er en løsreven Kvist; og lad den foregivne „kristelige" Civilisation kalde den Bøn for et fromt, men taabeligt Sværmeri; det er dog sand Kristendom, og kun den har Missionssejre i Følge; thi kun den har Kristi Forjættelse.

Og lad alle Kristne i disse, for Missionen i Kina saare kritiske Tider, være enige om at bede Høstens Herre udsende saadanne Arbejdere, der har givet Jesus Kristus alt, og givet sig ind under hans Vingers Skygge. Og lad os bede om, at det verdslige Sværd ikke skal ødelægge Guds missionerende Kirkes Arbejde.

Gud bevare Missionen fra at blive — hvad Kirken kun altfor ofte har været — en svagelig Kvinde, der fik Hjælp fra Verden — og derfor blev verdslig.

Missionen har Kraft nok selv; den har ikke Brug for det verdslige Sværd; den har jo Aandens Sværd, som er Guds Ord.

Ingemann.

Bernhard Severin Ingemann (født 28. Maj 1789 i Torkildstrup Præstegaard paa Falster, død 24. Feb. 1862 i Sorø) blev af Grundtvig kaldt Danmarks „Jomfruskjald"; og det mærkes ogsaa snart paa Ingemanns Digtning, at han har været en jomfruelig Natur, mild, bly og modtagelig, paa sin Vis et Johannesmenneske. Det er bløde, vederkvægende og liflige Toner, der klinger fra Ingemanns Digterharpe.

Ingemanns Digtning er omfattende. Den første Del deraf var for en Del famlende Forsøg, der bragte ham en Del Kritik fra Skønaander, men intet Svar fra det danske Folk. I 1822 blev Ingemann, efter at have gjort en længere Udenlandsrejse til Tyskland, Frankrig, Schweitz og Italien, ansat som Lærer i dansk Sprog og Litteratur ved Sorø Akademi. Ved den Tid ægtede han sin mangeaarige Forlovede, Lucie Mandix. Den skønne og rolige Natur og Sorøs mange historiske Minder virkede velgørende paa Ingemanns modtagelige Sind og noget svagelige Helbred, og et nyt Afsnit oprandt for hans Digtervirksomhed. Efter egen Lyst og Trang, efter Grundtvigs Tilskyndelse og Walter Scotts Forbillede, begyndte han en dansk national Digtning over historiske Emner fra Middelalderens Riddertid. Fra 1824—36 udkom „Ingemanns historiske Romaner": „Valdemar den Store og hans Mænd", „Valdemar Sejr", „Erik Menveds Barndom", „Kong Erik og de fredløse", „Prins Otto af Danmark" og „Dronning Margrete". De støtter sig for en stor Del til de danske Folkeviser fra Middelalderen og er gennemgaaende af en stor Begejstring for den Tid, især for Valdemarernes glimrende Periode. Disse Bøger vakte megen Interesse for Danmarks Fortid og oplivede Fædrelandskærlighed og Folkefølelsen i højere Grad end vist noget andet dansk Digterværk før eller siden. Som en Lurblæser kalder Ingemann ved disse Bøger Folket op af Dvale, op til Kamp mod det lave, mod Jættevæsenet, op til Efterfølgelse af de ædle Skikkelser fra Middelalderen. Og vilde den dansk-amerikanske Ungdom læse denne ingemannske Digtning, skulde det muligvis vise sig ogsaa herovre, at der derved avledes en sand og sund Kærlighed til det Land og det Folk, hvorfra og hvoraf vi er rundne. En norsk Digter skrev for nogle Aar siden til Kong Oscar: „Mit Kald er at faa det norske Folk til at tænke stort". (Ak, mange Digtere bruger deres Digtergaver til at faa deres Folk til at tænke lavt). Ingemann benyttede sin Skaldegave til at vinke ad det store og ædle, til at drage Livets gode Magter frem; han digtede for at faa det danske Folk til at tænke stort!

Foruden den nævnte værdifulde Digtning af Ingemann har vi mange gode Salmer af ham, hans dejlige Morgen- og Aftensange og andre Kvad. Er de maaske ikke saa dybe, kristelig set, de er skønne, barnlige og opbyggelige; især er Børn glade ved Ingemanns Salmer og Sange. En Lærer i Danmark gav for en Tid siden Børnene i Skolen det Spørgsmaal: „Hvilke Sange, synes I, er de skønneste?" Og de svarede alle som med een Mund: Ingemanns! Jeg maa sige det samme. Er Brorsons Salmer de bedste, Kingos de mægtigste, Grundtvigs de letteste, saa er Ingemanns Salmer og Sange de skønneste. Man siger, at Brorsons mest brugte Naturbillede er Rosen, Kingos Solen, Grundtvigs Fuglen, og kan man saaledes nævne disse Digtere henholdsvis Rosenskjalden, Solskjalden og Vingeskjalden, saa kan man kalde Ingemann Hjerteskjalden. Der er noget barnligt og hjerteligt over Ingemanns Salmer og Sange, som er saa velgørende. Lad mig nævne følgende: „Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud", „Nu titte til hinanden", „Det lufter mildt i Høst", „I Østen stiger Solen op", Nu vaagne alle Guds Fugle smaa", „Jeg som et Barn mig glæde vil", „Glade Jul", „Julen har bragt", „Nu ringer alle Klokker", „O Herre, kommer Sorgens Stund hernede", „Frelseren er mig en Hyrde god", „Jeg lever og ved", Lyksalig, lyksalig", „Bliv hos os naar Dagen helder", „Der staar et Slot i Vesterled", „I fjerne Kirketaarne hist", „Fred hviler over Land og By", „Morgenstund har Guld i Mund", „Morgenstund Guds Rigdomsvæld oplukker". Hviler der ikke en underlig barnlig, fredelig, hjertelig og velgørende Stemning over disse Salmer og Sange? De vil blive sungne, saa længe der er danske Hjerter og danske Tunger paa Jorden.

Det var vist til Hundredaarsfesten (28. Maj 1889) i Torkildstrup Præstegaard, at Chr. Richardt skrev følgende til Ingemanns Minde:

Saa vi end ej den blege Dreng,
Hvem Torkildstrup har opfostret,
Dog alle fik kær den Harpestreng,
Han stemte i Saksoklostret —
Tvundet af mer end Maaneskin
(Som Strengen i Ungdomstiden);
Af Folkevisernes ædle Spind,
Hvis Tone ej glemmes siden.

Valdemarsolbens Riddersal
Han frem os trylled med Liste;
Blev Synet end blegt ved Hanegal,
Vi kan det dog aldrig miste!
Fra liden Kirsten til Svend Trøst,
Fra Drot til Vadsvend og Bonde —
Hvor var dog de Billeder os til Lyst,
Vi kunde for denne knap blunde.

Krig havde hærget Danmarks Land
Og Orlogssvanernes Flokke;
Da gik gennem Ødet Ingemann
Og ringed med Sangens Klokke.
Drog han i Rytmens lette Baand
En Stund med samlende Kræfter —
Tilsidst fik han Svar af Folkets Aand,
Han just havde ringet efter.

Ja, var du end selv en stille Sjæl,
Der elsked' Runer at granske
Og drømme ved Fantasiens Væld —
Du vakte dog Holger Danske!
Visselig har vor Istedbyst,
Og Fredericiabraget
Set mer' end een Væbner som Svend Trøst,
Der skyldte dig Ridderslaget.

Var du med Æolsharpen Ven,
Med Bølgebrus fik du Møde;
Frisk er din Orlogsvise end,
Og Sulamits Sange gløde.
Tak for det hele Børnekor,
For Morgen- og Aftensange —
Den Sten, der skygger din Barndomsjord,
Vil blomstersmykkes af mange.

J. M. Hansen.

At foragte er let, men at forstaa er meget bedre. (Claudius).

Nogle Brudstykker

af

Pastor A. A. Swærds Breve.

Ved J. Christian Bay.

(Axel August Svärd. A. M., f. 1854 i Sverrig, død 1891 som Præst i den svensk-luth. Menighed i Templeton, Cal. Biografi i Ernst Skarstadt: Vaara Pennfäktare. San Francisco, Forfatterens Forlag, 1897, Side 173).

1.

14. Nov. 1889.

„— Jeg har læst nogle af Deres Digte. Hvad man først mærker, er, at Tonerne kommer fra en saaret Fugls Bryst. Dette stemte ogsaa mig bedrøvet. Der forekommer desuden i Deres Brev Udtryk, som gjorde mig ikke lidet ondt. Thi eftersom jeg selv ofte har lidt af trykkende Tungsind, særlig paa den Tid, da jeg var Ungkarl, ved jeg, hvad det er. De tager imidlertid fejl, naar De i Deres Vers siger, at paa Havets Bund raader Fred. Vær vis paa, at Striden, Livets Kamp for Tilværelsen, raser i uformindsket Styrke ogsaa der. Nej, lad os være Mænd! Om ogsaa Skæbnens barske Nordenvind oprører vore Følelser, skal vi dog ikke slippe Roret og sige: Nu gaar vi til Bunds.

„Omkring os ligger i endeløs Udstrækning en Verden, fuld af Poesiens, Kunstens, Naturens og Kærlighedens Vidundere. Paa alle disse Omraader foregaar Virksomhed, og jo længere vi naar frem, desto mindre skal vi finde af blinde Naturkræfter og desto mere af Aandens Virksomhed. Jeg tror ikke, saaledes som Brahminen, at Verden er en Bold for Guden Brahmas Villie, og at denne Brahmas Leg med Verden er som Tigerens Leg med sit Bytte. Der er meget, som vi skal udrette, og da jeg tror paa Menneskeaandens Udødelighed, vil jeg sige, at dette Liv er kun Begyndelsen af vor Virksomhed. At lade sig slynge mod Klippen for at naa de stille Vande — i Havdybet, — hvad De end derved kan vinde, saa danner De ikke derved Deres Aand til større og rigere Fremgang i de kommende Dage!

„Jeg er ikke Humorist, ej heller nogen Fjende af uskyldig, ægte Humor; men jeg er en uforsonlig Fjende af alt lavt og usselt. Dette stammer ikke fra religiøs Indskrænkethed, men følger af, at jeg er Idealist — eller dog gerne vil være det. — — — Jeg er en halvt pessimistisk, indtil en Trediedel poetisk og indtil en Sjettedel humoristisk Natur; — men een Erfaring har jeg gjort, nemlig at med dette Temperament vilde jeg været det ulykkeligste Menneske under Solen, dersom jeg — ej var en Kristen."

2.

21. Nov. 1889.

„— De har fuldkommen Ret, naar De siger, at et Liv uden Kærlighed er det ikke værdt at leve. Men hvad beviser dette? Jo, da Kærligheden saaledes er en Naturbetingelse, maa Naturen eje Midler til at tilfredsstille dette Krav. De har ogsaa Ret i, at der drives megen Humbug i Religionens Navn. Ja, om det var mig, havde jeg maaske brugt skarpere Udtryk. Thi saadanne Ting som Inkvisition, Mormonismen med alle dens Afskyeligheder, Pavevældet med sin Relikvi- og Helgendyrkelse, verdslige og aandelige Herskeres Diktator-Ret over Menneskers Samvittighed, — alt dette er Barbaci, Grueligheder, infernalitates

„Jeg talte om Humorister. Eftersom jeg fra mine tidligste Dage er vant til at betragte den kristne Religion og Bibelen med Ærbødighed, — selv om der har været Tider i mit Liv, da jeg tvivlede om alt — saa berører det mig smerteligt at læse Sætninger som disse: „Jeg sætter ikke Pris paa andre Bønner end brune Bønner med Flæsk til".*) Jeg gentager, hvad jeg tidligere har hævdet, at et saadant Sprog vidner kun om Usselhed og Raahed, og paastaar, at selv det morsomme bør være moralsk.

„— En Sag, som gør mig meget beklemt, er, at De ej kan finde nogen Trøst i Kristi Lære. Her er det, som om der rejste sig en uoverstigelig Mur mellem Dem og mig. Dog maa jeg rigtignok spørge: Hvorledes kunde De tale om, at der flete Humbug i Religionens Navn, hvis De ikke i Deres inderste Sjæl havde en Forestilling om det ægte. Al Slagge forudsætter jo ægte Metal —." (Fortsættes.)

*) Denne Udtalelse var fremkommet i et af Datidens Blade.

☞ Prøvenumre af „Danskeren" sendes frit.

Hold paa dit Modersmaal.

Naar jeg har rejst omkring blandt de Danske, har jeg tidt, naar jeg hørte dem tale Dansk og Engelsk imellem hinanden, tænkt paa, hvad det danske Sprog vilde blive til.

I mange Hjem har jeg hørt Forældrene, der knapt selv kunde tale eller forstaa Engelsk, benytte dette Sprog, naar de talte til Børnene, og som Undskyldning siger de, at de er bange, Børnene aldrig rigtig vil lære at tale Engelsk, hvis de ikke taler det i Hjemmet, samtidig med, at det læres dem i Skolerne. En saadan Frygt er imidlertid ubegrundet; thi Børnene vil let nok lære det Engelske; men Sagen er den, at det danske Sprog ikke er fint nok for vor Ungdom. De vil være Amerikanere. Men samtidig med, at de ikke vil være Danske, bliver de dog ikke Amerikanere: thi det Danske hænger ved dem, og for Amerikanerne er og bliver de Danske.

Men naar saa Børnene vokser til, skal ud i Livet, hvor ønsker de saa ikke mange Gange, at de dog kunde Dansk. Saa kommer en Del paa danske Skoler; men det er her ligesom i Hjemmet, der tales Engelsk, og det Danske indskrænkes til Undervisningstimerne, og de faar ikke det Udbytte, som de burde.

Det er derfor min Mening, lad os ikke skamme os ved, at vi er Danske; de Danske staar højere blandt Amerikanerne end de fleste andre Nationer; og skulde vore Børn en Gang komme hjem til Danmark, vil de med Lethed kunde baade tale og forstaa alt, og hurtig finde sig tilrette.

Jeg har hørt mangen Amerikaner udtale Ønsket om, at han kunde tale og forstaa Dansk, og han har undret sig over, naar en eller anden ikke kunde eller vilde forstaa Dansk. Det skal jo se lidt stort ud, ikke at ville være det Danske bekendt, mens det jo i Virkeligheden er en Skam for Nationen og Vedkommende selv, som dog ikke bliver betragtet, som mere Amerikaner af den Grund.

Til Slut vil jeg kun sige: lær Børnene Dansk i Hjemmet, mens de er smaa, og de vil en Gang takke dig derfor. Der er Fordel ved at kunne to Sprog.

Lad os gøre, som Nordmændene; de er stolte af deres Modersmaal og holder det i Ære, og dog indtager mange Nordmænd høje Embeder.

Tal Dansk og skam dig ikke derved.

M. Jensen,
Juli, 1900. Tipton, Iowa.

Fra Kirke og Skole.

Ashland Højskole, Grant, Mich., vil fra førstkommende Efteraar staa under Ledelse af Hr. Chr. Baun og Hr. J. Christian Bay. De nye Forstandere meddeler, at Skolen under deres Ledelse vil blive ført frem i kristelig Aand og Arbejde med Ansvar for den ev.-luth. Kirke i Amerika, med hvad Navn denne end nævnes.

Iøvrigt vil Ashland Højskole lægge Vægt paa fuldstændig Kursus og ikke indrette sig med en stadig skiftende Elevstrøm for Øje. Der vil blive meddelt Undervisning i følgende Retninger:

Dansk-amerikansk Højskole.

Landbrugsskole (i Tilslutning til Michigan State Agricultural College).

Engelsk-amerikansk College-Kursus, forberedende til Optagelse paa Michigan State University.

Paa Skolens Land vil blive grundet en landøkonomisk Forsøgsstation.

Ashland Skole vil blive aabnet som Fællesskole den 1ste Oktober. Den er vel forsynet med Materiel, Samlinger m. m. Den raader over et Bibliotek paa ca. 4000 Bind og er udstyret med et godt kemisk biologiske Laboratorium.

Den Sumatra er den rinske Missions mest velsignede Virkefelt. Det tæt befolkede Strøg Silindung er kristnet. I det højtliggende Tobasee, hvortil ingen Slettebeboer tidligere vovede at nærme sig, er der 11 Missionsstationer og 50 Prædikepladse; 12,000 Mennesker har frasagt sig Hedenskabet. Batakstammerne, som bor mellem Silindung og Tobasee har begæret Lærere. Hedenskabets og Muhamedanismens Magt er brudt.

Den kinesiske Indlandsmission har 165 Stationer, 198 Bistationer, 353 Kapeller, 730 Missionærer, 14 ordinærede indfødte Præster, 193 Hjælpepræster, 119 Skolelærer, 118 Kirkebetjente o. s. v., 79 Bibelkvinder, 172 ubetalte Hjælpere. 7,895 Nadvergæster, af hvilke 5,187 er Mænd, 1,164 blev døbt sidste Aar. 252 organiserede Kirker, 132 Skoler og 1,742 Elever, 5 Hospitaler, 56 Opiums-Asyler og 26 Fattighjem.